Деякі мисливці вважають цю тварину гібридом вовка та лисиці. Але це не так. Що було б із тваринним світом, коли б види легко схрещувалися між собою і давали потомство! На щастя, природа, повільно створюючи види, зберігає їх у чистоті.

Червоний вовк — вид, відомий в науці із спостережень Палласа ще з минулого століття. Назвав його Паллас альпійським, а сибіряки звуть цього вовка диким собакою.

Багато років блукав я з рушницею по Приамур'ю і не тільки самого червоного вовка, а й сліду його не зустрів. І от якось, оглядаючи хутра, заготовлені Смідовичським приймальним пунктом, звернув увагу на одну шкуру. Розміром вона була менша за вовчу. Вкривав її досить довгий смух червоно-рудого забарвлення. Добре опушений хвіст нагадував собачий. Заготувач розповів, що прийняв він шкуру в мисливця Карпенка і сплатив належну в такому випадку премію — п'ятдесят карбованців.

Я не був упевнений, що це червоний вовк. Як міг потрапити на заболочену рівнину альпійський вовк? Розпитав мисливця, і той повідомив, що знайшов двох червоних вовків неподалік од селища Волочаївка і поставив на них капкани. Для приваби використав тушки єнотовидних собак. Невдовзі в один з капканів потрапив передніми лапами червоний вовк, другий утік. Я попросив мисливця принести голову добутого ним вовка. Є спосіб точно визначати належність до виду будь-якого звіра — по зубах. Для цього вчені склали "зубну формулу". Старанно оглянувши вовчу голову, я остаточно переконався в тому, що переді мною саме червоний вовк. Опудало, зроблене з його шкури, виставлене в Хабаровському краєзнавчому музеї.